

พัฒนาการในการเรียนรู้กลุ่มคำกริยาที่ทำทนาย (กลุ่มคำกริยา UNACCUSATIVE)
ในภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ
และการสื่อสารของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
L2 ACQUISITION OF A CHALLENGING CLASS OF VERBS
(UNACCUSATIVE VERBS): A CASE STUDY OF UBU ENGLISH
FOR COMMUNICATION STUDENTS



¹สิทธิชัย เทพสุระ

¹Sitthichai Thepsura

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, ประเทศไทย
Ubon Ratchathani University, Thailand

Sitthichai_t@ubu.ac.th

Received : February 16, 2023; **Revised** : March 25, 2024; **Accepted** : April 30, 2024

บทคัดย่อ

การศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้กลุ่มคำกริยาที่ทำทนาย ที่รู้จักกันในนามของ unaccusative verbs ของนักศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษและการสื่อสารชั้นปีที่ 1-6 จำนวน 4 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ซึ่งได้เข้ารับการทดสอบวัดความรู้ในการใช้คำกริยา unaccusative ในภาษาอังกฤษ โดยให้ตัดสินความถูกต้องของไวยากรณ์และผันกริยาให้ถูกต้องเหมาะสมตามบริบทที่กำหนด ผลปรากฏว่านักศึกษาชั้นปีต้นๆ สามารถตัดสินและใช้คำกริยา unaccusative ได้ดีกว่ากลุ่มของนักศึกษาชั้นปีปลายๆ จากการวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎี“กับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” หรือ Unaccusative Trap และทฤษฎี“พัฒนาการรูปตัวยู” หรือ U-shaped Development พบว่าผลการทำแบบทดสอบดังกล่าวสนับสนุนสมมติฐานของทฤษฎีและบ่งชี้ถึงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ไม่ใช่ความล้มเหลว แต่ผลการทดสอบก็ยังไม่สามารถชี้ชัดความถูกต้องของทฤษฎี Learnability หรือ ทฤษฎี Fundamental Difference Hypothesis

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาที่สอง คำกริยา unaccusative ทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยู ทฤษฎีกับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative

¹อาจารย์, หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

Abstract

In investigating the language learning development of students in the English and Communication Program of Ubon Ratchathani University who have learned a challenging class of verbs called “unaccusative”, 4 groups (20 in each group) of students ranging from the freshmen to the seniors were asked to take the grammaticality judgment and written production tests. The results showed that students of beginning years performed better than those of graduating years. Supported by those results, Unaccusative Trap and U-shaped Development theories explained that the declining ability of students indicated progress rather than failure in learning. The results were, however, not sufficient to support or reject the hypotheses raised by Learnability and Fundamental Difference Hypothesis theories.

Keyword: Second Language Acquisition, unaccusative verbs, U-shaped Development & Unaccusative Trap theories

บทนำ

ในบรรดากลุ่มคำกริยาที่นับเป็นความท้าทายสำหรับนักเรียนนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษก็คือ กลุ่มคำกริยาที่เรียกว่า unaccusative หรือ unaccusative verbs (ที่มักจะมี ความหมายไปในเชิงของการกลายจากสภาพหนึ่งไปยังอีกสภาพหนึ่ง) เช่นคำว่า happened และ melted ในสองประโยคต่อไปนี้

The accident happened around noon.

The ice melted in the sun.

นักทฤษฎีไวยากรณ์ (เช่น Perlmutter และ Levin & Rappaport) ได้แยกกรรมกริยา (intransitive verb) หรือคำกริยาที่ไม่ต้องการกรรมในภาษาอังกฤษออกเป็น สองจำพวกหลักๆ คือ กริยาจำพวก unergative เช่นคำว่า laughed และ cried ในประโยคด้านล่างนี้

The child laughed at the clown.

The woman cried when her husband died.

และกริยาจำพวก unaccusative (บางตำราเรียกว่า ergative) เช่น happened และ melted ที่ได้ยกตัวอย่างไปแล้วข้างต้น โดยนักทฤษฎีไวยากรณ์เหล่านี้ได้ตั้งสมมติฐานและพิสูจน์ให้เห็นว่า แม้คำกริยาทั้งสองจำพวกนี้ จะเป็นกรรมกริยา (ไม่ต้องการกรรม) เหมือนๆกัน แต่หากวิเคราะห์ดูความหมายในเชิงลึกแล้ว จะเห็นความแตกต่างกันอย่างชัดเจน สรุปโดยสังเขปก็คือ คำกริยา unergative (เช่น laughed และ cried) มักจะเป็นการกระทำที่จงใจกระทำ และผู้กระทำ เป็นผู้ควบคุมเหตุการณ์ ในขณะที่คำกริยา unaccusative หรือ ergative มักจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ หรือเหนือการควบคุม นักทฤษฎีไวยากรณ์จึงสรุปว่า กริยาสองประเภทนี้มี

โครงสร้างเชิงลึก (deep structure) ที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่อาจจะทราบได้หากดูที่โครงสร้างผิว (surface structure) เพราะทั้งกริยา unaccusative และ unergative ต่างก็ดูเป็นกริยา (intransitive verb) เหมือนกัน

ความแตกต่างอันลึกซึ้งและละเอียดอ่อนของคำกริยา 2 ประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำกริยา unaccusative นี้เอง ที่ทำให้การเรียนรู้กลุ่มคำกริยา unaccusative กลายเป็นความท้าทายสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เรียนภาษาในวัยผู้ใหญ่ซึ่งมักจะแสดงความสับสนในการใช้คำกริยาเหล่านี้ออกมาให้เห็น ดังที่ปรากฏในรายงานวิจัยหลายต่อหลายครั้งเกี่ยวกับการเรียนรู้กลุ่มคำกริยา unaccusative ในภาษาอังกฤษ (Balcom, 1997; Hirakawa, 1999; Hwang, 1997; Oshita, 2001; Yip, 1994; White, 2003) ข้อผิดพลาดที่มักจะปรากฏให้เห็นบ่อยๆก็เช่นการแทรก verb-to-be ไว้กับ unaccusative verb (เช่น suffered, happened, melted ที่ผิดอย่างเช่นในตัวอย่างต่อไปนี้

*The man was suffered from cancer for two years.

*Accidents were happened many times on this road.

*The snowman will be melted when the sun comes out.

นักวิจัยทางด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองหลายคนได้ทำการศึกษาปรากฏการณ์อันเป็นที่น่าหนักใจสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษดังที่ได้นำเสนอไปแล้วข้างต้น และได้ตั้งสมมติฐานเพื่อหาคำอธิบาย โดยมีมุมมองที่ต่างกันออกไป ณ ปัจจุบันคำอธิบายที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด ก็คือคำอธิบายที่มาจาก สมมติฐานที่บอกว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเหล่านี้ มองไม่เห็นความแตกต่างที่ลึกซึ้งระหว่าง unergative (เช่น laugh, cry) และ unaccusative (เช่น suffer, happen, melt) จึงเหมารวมอย่างไม่รู้ตัวว่ากริยาทั้งสองจำพวกมีโครงสร้างเชิงลึกที่เหมือนกัน จึงใช้กลไกทางไวยากรณ์ปริวรรค (Transformational Grammar's move alpha) ผิดๆ (เช่น การใส่ verb-to-be ที่ไม่เหมาะสมดังที่ได้ยกตัวอย่างข้างต้น) ยังมีรายงานวิจัยว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับกริยา unaccusative ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในวัยผู้ใหญ่ มักจะขาดพัฒนาการ (fossilization) และยุติลงที่การใช้คำกริยาประเภทนี้อย่างไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมตลอดไป

ปรากฏการณ์อันเป็นปัญหาและมีความท้าทายสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง เช่น การเรียนรู้กริยา unaccusative นี้ เป็นหนึ่งในหลายๆปรากฏการณ์ซึ่งกลายเป็นหัวข้อให้นักวิจัยการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) ได้นำไปตั้งคำถามว่าเป็นไปได้หรือไม่ ที่ผู้เรียนภาษาที่สอง (เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ) จะสามารถเรียนไวยากรณ์ที่ซับซ้อนและละเอียดอ่อนของภาษานั้นๆ ได้อย่างสมบูรณ์ได้เองโดยธรรมชาติ หรือไม่ต้องมีใครสอนสั่ง เช่นเดียวกับการเรียนภาษาแม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะมีความสามารถในการเรียนไวยากรณ์ในภาษานั้นๆ ได้โดยธรรมชาติอย่างสมบูรณ์เช่นเดียวกันกับในการเรียนรู้ภาษาแม่หรือไม่ ในการตอบคำถามดังกล่าวนี้ นักวิจัยการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language Acquisition) มักจะอ้างอิงถึงทฤษฎีว่าด้วย “ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ตามธรรมชาติ” (Learnability Theory: Pinker, 1989) และทฤษฎีไวยากรณ์สากล (Universal Grammar: Chomsky, 1981) เพราะความสามารถในการเข้าถึงไวยากรณ์สากล (Universal

Grammar Accessibility) หรือกลไกการเรียนรู้ไวยากรณ์โดยธรรมชาติของมนุษย์ในวัยเด็ก ได้รับการพิสูจน์และยืนยันแล้วว่าถูกต้องมีหลักฐานสนับสนุน แต่การที่ทฤษฎีดังกล่าวจะใช้ได้หรือไม่สำหรับผู้เรียนภาษาที่สองในวัยผู้ใหญ่ นั้นยังคงเป็นเรื่องที่นักวิจัยและนักทฤษฎีด้านการเรียนรู้ภาษาที่สองยังคงโต้เถียงและหาหลักฐานมาหักล้างกันจนถึงทุกวันนี้

ความไม่น่าจะเป็นไปได้ที่การเรียนรู้ภาษาที่สองในวัยผู้ใหญ่จะสมบูรณ์เหมือนกับการเรียนภาษาที่หนึ่งในวัยเด็ก จึงเกิดทฤษฎีตรงกันข้ามที่เรียกกันว่า Fundamental Difference Hypothesis (Bley-vroman, 1996) ซึ่งเชื่อว่ากลไกการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาวัยผู้ใหญ่จะแตกต่างจากเด็กและทำให้ผลลัพธ์ในการเรียนรู้แตกต่างกันไปด้วย

หนึ่งในความพยายามที่จะตอบคำถามสำคัญที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันข้างต้น คืองานของกลุ่มนักวิจัยการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งทำการศึกษาคำกริยา unaccusative ในภาษาอังกฤษ ที่ศึกษาพัฒนาการในเรียนรู้กลุ่มคำกริยาเหล่านี้ของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างลึกซึ้ง และได้นำเสนอทฤษฎีที่ดูจะสามารถอธิบายพัฒนาการของผู้เรียนได้ ยกตัวอย่างเช่น Oshita (1997) ที่ได้นำเสนอทฤษฎี “กับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” หรือ Unaccusative Trap ที่อธิบายถึงความเป็นมาเป็นไปของปรากฏการณ์ต่าง ๆ นานาที่ชวนฉงนเกี่ยวกับการเรียนรู้คำกริยา unaccusative เริ่มตั้งแต่การใช้คำกริยาประเภทนี้อย่างถูกต้องในระยะแรก และค่อยๆ ใช้คำกริยาเหล่านี้อย่างผิดๆ ในระดับที่สูงขึ้นไปแม้ในระดับบัณฑิตศึกษาก็ตาม โดย Oshita ได้มีการประยุกต์ใช้ทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาที่เรียกว่า “พัฒนาการรูปตัวยู” หรือ U-shaped Development (Kellerman, 1985) ที่พบว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ของภาษาบางเรื่องนั้น ผู้เรียนมีพัฒนาการในลักษณะที่ใกล้เคียงเจ้าของภาษาในระยะเริ่มต้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็ดูเหมือนจะใช้ภาษาแย่งลง และทรงตัวอยู่สักระยะ แล้วค่อยๆ มีพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆ จนสามารถใช้ภาษาได้ดีเหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เนื่องจากทฤษฎีทั้งสองมีรายละเอียดที่ชัดเจนและมีความสมเหตุสมผล จึงควรที่จะนำมาพิสูจน์ด้วยการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อตรวจสอบและศึกษาพัฒนาการของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษและการสื่อสาร ว่าด้วยเรื่องของการเรียนรู้คำกริยา unaccusative ตั้งแต่ชั้นปีที่หนึ่งจนถึงปีที่สี่หรือชั้นปีที่สูงสุดในหลักสูตร

2. เพื่อทดสอบความถูกต้องของทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง อันได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Learnability Theory) ทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยู (U-shaped Development) และทฤษฎี “กับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” หรือ Unaccusative Trap ในบริบทของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษและการสื่อสารของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

วิธีดำเนินการวิจัย

จากการศึกษาพัฒนาการในการเรียนรู้กลุ่มคำกริยาที่ทำหาย (กลุ่มคำกริยา unaccusative) ในภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษและการสื่อสารของมหาวิทยาลัย อุบลราชธานี ได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ พลวิชัยหรือผู้เข้ารับการทดสอบ แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 20 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 4 (ปนกับนักศึกษาชั้นปีที่ 5 และ 6) จำนวน 20 คน นอกจากนี้ยังมีกลุ่ม พลวิชัยพิเศษคือกลุ่มเจ้าของภาษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง จำนวน 2 คนในการทำแบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ และเจ้าของภาษาจำนวน 3 คนในการทำแบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบมาตรฐานอันเดียวกับที่ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนและการเรียนรู้คำกริยา unaccusative ของ Yip (1994) :139) แต่เนื่องจากแบบทดสอบเดิมมีเพียงรูปแบบเดียว นั่นคือแบบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ายังไม่สามารถยืนยันในความสามารถของผู้เข้าทดสอบได้อย่างเต็มที่ จึงได้ดัดแปลงเพิ่มเติมรูปแบบที่สอง คือ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการชี้ชัดขีดความรู้ในเรื่องของคำกริยา unaccusative มากยิ่งขึ้น ดังนี้

2.1 แบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ อยู่ในรูปของบทสนทนาสมมุติระหว่าง A และ B โดยบทสนทนาจะมีเนื้อหาที่มีความต่อเนื่อง และสร้างบริบทบังคับ (Obligatory Context) ที่บังคับให้มีการใช้คำกริยาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น และมีการใส่ตัวเลขกำกับแต่ละประโยคของบทสนทนา มีประโยคในบทสนทนาทั้งสิ้นจำนวน 30 ข้อ ในจำนวน 30 ข้อ

2.2 แบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ ก็คือแบบทดสอบเดียวกันกับแบบทดสอบในข้อ 1 แต่ต่างกันตรงที่มีการตัดส่วนที่เป็นคำกริยาของแต่ละประโยคออกและนำคำกริยาที่ตัดออกมาใส่ไว้ในวงเล็บ เพื่อให้ผู้ทำแบบทดสอบนำคำกริยานั้นไปผันให้อยู่ในรูปแบบที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ ค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และมีการเปรียบเทียบผลการทดสอบของ

นักศึกษาระหว่างกลุ่ม โดยเปรียบเทียบทีละคู่โดยใช้ t-Test เพื่อหาระดับนัยสำคัญ โดยกำหนดค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญไว้ที่ $p < .01$

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง พัฒนาการในการเรียนรู้กลุ่มคำกริยาที่ทำทนาย (กลุ่มคำกริยา unaccusative) ในภาษาอังกฤษ กรณีศึกษาของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษและการสื่อสารของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สรุปผล ดังนี้

ตารางที่ 1: ค่าคะแนนเฉลี่ยในการตัดสินความถูกต้องในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาชั้นปีต่างๆ จากการทำแบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ

คำกริยา	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	เจ้าของภาษา
	N = 20	N = 20	N = 20	N = 20	N = 2
happen	0.4	0.95	1.4	0.8	-2
shatter	0.8	0.65	0.2	0.65	2
break	1.3	0.8	0.9	0.7	2
go	0.85	-0.55	-0.45	-0.15	2
cook	-0.1	0.45	-0.05	0.4	1.5
fall	0.05	0.45	-0.7	1.05	-2

เมื่อพิจารณาผลจากตารางที่ 1 โดยยึดค่าคะแนนเฉลี่ยจากกลุ่มเจ้าของภาษาเป็นมาตรฐาน โดยคะแนน 2 หมายความว่าเจ้าของภาษาเห็นอย่างเห็นอกฉันท์ว่าการใช้คำกริยาในประโยคนั้นๆ ถูกไวยากรณ์อย่างแน่นอน คะแนน -2 หมายความว่าเจ้าของภาษาเห็นอย่างเห็นอกฉันท์ว่าการใช้คำกริยาในประโยคนั้นๆ ผิดไวยากรณ์อย่างแน่นอน

ตารางที่ 2: เปอร์เซนต์ความผิดพลาดในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาชั้นปีต่างๆ จากการทำแบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ

คำกริยา unaccusative	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4-6	เจ้าของภาษา
happen	60%	73.75%	85%	70%	0%
shatter	30%	33.75%	45%	33.75%	0%
break	17.5%	30%	27.5%	32.5%	0%
go	28.75%	63.75%	61.25%	53.75%	0%
cook	40%	26.25%	38.75%	27.5%	0%
fall	51.25%	61.25%	32.5%	76.25%	0%
เฉลี่ย	37.91667%	48.125%	48.33333%	48.95833%	0%

ผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ แสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นต์ของความผิดพลาดในการใช้คำกริยา unaccusative เพิ่มขึ้นเมื่อนักศึกษาเลื่อนขึ้นไปเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป แทนที่จะลดน้อยลงตามลำดับ เห็นได้จากค่าเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดโดยเฉลี่ยที่อยู่ในระดับ 37.9% ของชั้นปีหนึ่ง 48.1% ของชั้นปีสอง 48.3% ของชั้นปีสาม และ 48.9% ของชั้นปีสี่ถึงหก

ตารางที่ 3: ผลวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี โดยใช้ t-Test (ใช้ผลจากการทำแบบทดสอบ Grammaticality Judgment Test หรือแบบให้อ่านประโยคและตัดสินความถูกต้องไวยากรณ์ของประโยคนั้นๆ)

หมายเหตุ: ค่า p ที่น้อยกว่า 0.01 บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4-6
ปี 1		P = 0.35474 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.3597 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.32452 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 2	P = 0.35474 ไม่มีนัยสำคัญ		P = 0.98659 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.94563 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 3	P = 0.3597 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.98659 ไม่มีนัยสำคัญ		P = 0.96018 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 4-6	P = 0.32452 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.94563 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.96018 ไม่มีนัยสำคัญ	
เจ้าของภาษา	P = 0.00015 *มีนัยสำคัญ	P = 0.00018 *มีนัยสำคัญ	P = 0.00025 *มีนัยสำคัญ	P = 0.00018 *มีนัยสำคัญ

เมื่อนำคะแนนของนักศึกษาแต่ละชั้นปีมาทำการเปรียบเทียบกันเป็นคู่ ดังที่เห็นในตารางที่ 1.3 ผลปรากฏว่าไม่มีนักศึกษาชั้นปีใดเลยที่มีคะแนนต่างจากนักศึกษาชั้นปีอื่นๆอย่างมีนัยสำคัญ นั่นหมายความว่าความสามารถในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาแต่ละชั้นปีนั้นมีความใกล้เคียงกัน หรืออาจจะกล่าวได้ว่าไม่มีพัฒนาการอย่างชัดเจนระหว่างนักศึกษาแต่ละชั้นปี

ตารางที่ 4: ค่าคะแนนเฉลี่ยในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาชั้นปีต่างๆ จากการทำแบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ

คำกริยา	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	เจ้าของภาษา
	N =20	N =20	N =20	N =20	N = 3
happen	0.7	-0.1	0.4	0.3	2
shatter	0.25	0.1	0.15	0.1	1
break	1.15	1	0	0.75	2
go	0.9	0	0.6	0.2	2
cook	-0.4	0.15	-0.1	-0.1	2
fall	0.65	0.15	0.25	0.35	2
ค่าเฉลี่ย	0.541667	0.216667	0.216667	0.266667	1.833333

ผู้วิจัยยึดรูปแบบการใช้คำกริยา unaccusative ที่เจ้าของภาษาส่วนใหญ่ (อย่างน้อย 2 ใน 3) เห็นว่าควรจะเป็น ให้เป็นรูปแบบมาตรฐานหรือรูปแบบที่ถูกต้อง จากคะแนนเฉลี่ยในช่องของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในตารางที่ 2.1. จะเห็นว่าเจ้าของภาษาเห็นพ้องต้องกันในเรื่องรูปแบบของคำกริยา unaccusative ที่ใช้ในบริบทที่กำหนดดังต่อไปนี้

ข้อที่ 10 เจ้าของภาษาเห็นตรงกันว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “What happened here?”

ข้อที่ 13 สองในสามเห็นว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “The mirror shattered during the last earthquake”

ข้อที่ 15 เจ้าของภาษาเห็นตรงกันว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “The car has broken down”

ข้อที่ 16 เจ้าของภาษาเห็นตรงกันว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “I don’t know what went wrong”

ข้อที่ 24 เจ้าของภาษาเห็นตรงกันว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “What cooks most quickly?”

ข้อที่ 29 เจ้าของภาษาเห็นตรงกันว่า ประโยคที่ถูกต้องควรจะเป็น “...,they fall down everywhere”

เพราะฉะนั้นในการให้คะแนนในส่วนของการทำแบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบจะใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

- นักศึกษาที่ใช้คำกริยา unaccusative เหมือนกับเจ้าของภาษาทุกอย่าง ทั้งในเรื่องโครงสร้าง และ tense ก็จะได้คะแนน 2 เต็ม
- นักศึกษาที่ใช้คำกริยา unaccusative ไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาทุกอย่าง โดยอาจจะแตกต่างกันในเรื่องของการใช้ tense แต่ใช้คำกริยา unaccusative ในโครงสร้างที่เหมาะสม (NP-V) ก็จะได้คะแนน 1 คะแนน

- นักศึกษาที่ใช้คำกริยา unaccusative ไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาโดยแตกต่างกันในการใช้คำกริยา unaccusative ในโครงสร้างที่ผิดคือ (NP-be-V_{ed}) ก็จะได้คะแนน -1 คะแนน ถ้ามีการใช้ verb-to-be ที่เหมาะสม หรือหลักฐานอื่นที่แสดงว่านักศึกษามีความรู้ไวยากรณ์พอสมควร
- นักศึกษาที่ใช้คำกริยา unaccusative ไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาโดยแตกต่างกันในการใช้คำกริยา unaccusative ในโครงสร้างที่ผิดคือ (NP-be-V_{ed}) ก็จะได้คะแนน -2 คะแนน ถ้ามีการใช้ verb-to-be ที่ไม่เหมาะสม หรือถ้ามีหลักฐานอื่นๆที่บ่งชี้ว่านักศึกษาคนนั้นมีปัญหาด้านไวยากรณ์อย่างชัดเจน

เมื่อได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน และนำคะแนนที่ได้ของนักศึกษาแต่ละชั้นปีมาเฉลี่ย ผลปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มยังอยู่ในระดับที่ยังไม่ผ่าน หรือต่ำกว่า “1” และคะแนนเฉลี่ยก็มีแนวโน้มที่ต่ำลงเมื่อเทียบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ตารางที่ 5: เปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาชั้นปีต่างๆ จากการทำแบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ

หมายเหตุ: ตัวเลขในตารางมีหน่วยเป็น เปอร์เซ็นต์ (%)

คำกริยา unaccusative	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4-6	เจ้าของภาษา
happen	32.5%	52.5%	40%	42.5%	0%
shatter	18.75%	22.5%	21.25%	22.5%	0%
break	21.25%	25%	50%	31.25%	0%
go	27.5%	50%	35%	45%	0%
cook	60%	46.25%	52.5%	52.5%	0%
fall	33.75%	46.25%	43.75%	41.25%	0%
เฉลี่ย	32.29167%	40.41667%	40.41667%	39.16667%	0%

เมื่อนำคะแนนที่ได้มาคำนวณเพื่อหาเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดดังที่ปรากฏผลในตารางที่ 5 ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ความผิดพลาดที่ในการทำแบบทดสอบที่ 2 ค่อนข้างใกล้เคียงกับผลจากแบบทดสอบที่ 1 นั่นคือ เปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษามีลักษณะที่เพิ่มมากขึ้น ตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการเปรียบเทียบเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดโดยเฉลี่ย ชั้นปีที่หนึ่งอยู่ที่ 32.29% ชั้นปีที่สองอยู่ที่ 40.42% ชั้นปีที่สามอยู่ที่ 40.42% และชั้นปีที่สี่อยู่ที่ 39.17% เห็นได้อย่างชัดเจนว่าชั้นปีที่ทุกฝ่ายคาดหวังว่าน่าจะมีมีความผิดพลาดน้อยที่สุดคือชั้นปีที่สี่ถึงหกกลับมีความผิดพลาดในระดับที่สูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งซึ่งกลายเป็นชั้นปีที่มีความผิดพลาดน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับชั้นปีอื่นๆ

ตารางที่ 6: ผลวิเคราะห์ความแตกต่างในการใช้คำกริยา unaccusative ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี โดยใช้ t-Test (ใช้ผลจากการทำแบบทดสอบ Written Production Test หรือ แบบให้เขียนตอบ)

หมายเหตุ: ค่า p ที่น้อยกว่า 0.01 บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

	ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4-6
ปี 1		P = 0.34 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.31 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.38 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 2	P = 0.34 ไม่มีนัยสำคัญ		P = 0.9 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.86 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 3	P = 0.31 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.9 ไม่มีนัยสำคัญ		P = 0.85 ไม่มีนัยสำคัญ
ปี 4-6	P = 0.38 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.86 ไม่มีนัยสำคัญ	P = 0.85 ไม่มีนัยสำคัญ	

ผลจากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำคะแนนของนักศึกษาแต่ละชั้นปีมาเปรียบเทียบกันเป็นคู่ๆ โดยใช้ t-Test ก็ไม่พบความแตกต่างระหว่างคู่ใดๆ ในระดับที่มีนัยสำคัญ หรืออาจจะพูดได้ว่าคะแนนของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีมีความใกล้เคียงกัน

อภิปรายผล

1. พัฒนาการของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษและการสื่อสาร ว่าด้วยเรื่องของการเรียนรู้คำกริยา unaccusative ตั้งแต่ชั้นปีที่หนึ่งจนถึงปีที่สี่หรือชั้นปีที่สูงสุดในหลักสูตร และ 2.) ทดสอบความถูกต้องของทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง อันได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (Learnability Theory) ทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยู (U-shaped Development) และทฤษฎี “กัณฑ์ในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” หรือ Unaccusative Trap

ประเด็นแรกในด้านพัฒนาการของนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษและการสื่อสาร ในภาพรวมพบว่านักศึกษาชั้นปีต้นๆสามารถใช้คำกริยา unaccusative ได้อย่างถูกต้องมากกว่ากลุ่มอื่น แต่กลับมีแนวโน้มที่จะใช้กริยาเหล่านี้ (unaccusative verbs) ผิดพลาดมากขึ้นในระดับที่สูงขึ้นไป ผู้สอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปอาจจะมองว่าผู้เรียนขาดพัฒนาการหรือไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ แต่หากมองในเชิงลึกโดยอาศัยทฤษฎี “กัณฑ์ในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” และทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต หรือ Transformational Grammar (Chomsky, 1981) ในการช่วยให้มองเห็นภาพภายใน จะเห็นว่าสิ่งที่เรามองเห็นว่าเป็นการเรียนรู้คำกริยา unaccusative และใช้ภาษาอย่างถูกต้องของนักศึกษาปีต้นๆนั้น เป็นความเข้าใจที่ผิดหรืออาจจะกล่าวได้ว่าไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับต้นๆนั้นแม้จะมองดูถูกต้องแต่ก็ยังคงมีความบกพร่องอยู่ในระดับความเข้าใจเชิงลึก ซึ่งตามทฤษฎี “กัณฑ์ในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” นั้นถือว่าเป็นการเรียนรู้ระยะที่ 1 เท่านั้น ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้เรียนค่อนข้างใช้ภาษาในลักษณะเลียนแบบสิ่งที่ได้ยินได้อ่านอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งดูเหมือนใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องแต่จริงๆแล้วอาจจะยังไม่เข้าใจเนื้อหาของภาษาหรือไวยากรณ์นั้นๆ

อย่างละเอียดและลึกซึ้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปเมื่อนักศึกษาได้รับข้อมูลทางภาษา (linguistic input & intake) จากการศึกษาเรียนรู้มากขึ้น โครงสร้างภายในของไวยากรณ์หรือความเข้าใจในเชิงลึก ดูเหมือนจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ในกรณีของการเรียนรู้คำกริยา unaccusative นักศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นก็จะเริ่มเข้าใจว่า คำกริยา unaccusative และ unergative ซึ่งดูผิวเผินเหมือนจะเป็นคำกริยาในกลุ่มเดียวกัน แท้จริงแล้วมีโครงสร้างที่แตกต่างกันในเชิงลึก นั่นคือนักศึกษาน่าจะเริ่มเข้าใจแล้วว่า ตัวประกอบ (argument) ของคำกริยา unaccusative และของคำกริยา unergative นั้นเป็นตัวประกอบคนละประเภทกัน กล่าวคือ คำกริยา unaccusative มีตัวประกอบภายใน (internal argument) ในขณะที่ คำกริยา unergative มีตัวประกอบภายนอก (external argument) ซึ่งทำให้นักศึกษาในระดับที่สูงขึ้นมีความรู้สึกว่าคุณสมบัติของคำกริยา unaccusative นั้นไม่ควรจะอยู่ในตำแหน่งประธาน (subject) หรือวางไว้หน้าคำกริยา แต่ควรจะอยู่ในตำแหน่งกรรม (object) หรือวางไว้หลังคำกริยา จึงทำให้นักศึกษาในระดับที่สูงขึ้นรู้สึกถึงสิ่งที่จะใช้คำกริยา unaccusative ในโครงสร้าง NP-V ผลจากความเข้าใจที่กล่าวมานี้ยังทำให้นักศึกษาในระดับนี้รู้สึกว่า หากจะต้องนำ NP ไปวางไว้หน้า V ก็ควรมีการใส่ passive morphology หรือ be-V_{ed} ด้วยเพราะเข้าใจว่าการย้ายกรรม (object) มาวางไว้หน้ากริยานั้น ต้องเป็นไปตามหลัก passive voice ในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการใช้ภาษาเช่นนี้อาจจะถูกต้องเหมาะสมในบางบริบท เช่น บริบทที่บ่งชี้ว่ามีการถูกรบกวน แต่ในบางบริบทที่ไม่ต้องการ passive morphology การใช้คำกริยา unaccusative ในลักษณะเช่นนี้ก็ถือว่าไม่เหมาะสมหรืออาจจะผิดไวยากรณ์ไปเลย ยกตัวอย่างเช่นการใช้ break ในบริบทที่บ่งชี้ว่ารถยนต์เกิดเสียโดยไม่มีใครทำให้เกิดขึ้น ในประโยค “The car has been broken down” และการใช้ happen ในประโยค “What was happened here?” พฤติกรรมการใช้คำกริยา unaccusative ที่ผิดพลาดเช่นนี้ตามทฤษฎี “กัปดาห์ในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” ถือว่าผู้เรียนอยู่ในระยะที่ 2 ซึ่งเป็นระยะก่อนที่จะนำไปสู่ระยะที่ 3 ซึ่งเป็นระยะสุดท้ายที่ผู้เรียนจะมีความสามารถใกล้เคียงเจ้าของภาษา

อีกหนึ่งประเด็นสำคัญสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ก็คือความถูกต้องหรือความสามารถในการพยากรณ์ของทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง อันได้แก่ ทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยู (U-shaped Development) ของ Kellerman (1985) และทฤษฎีกับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative หรือ Unaccusative Trap ของ Oshita (2001) โดยทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยูของ Kellerman พยากรณ์ว่าผลการเรียนรู้ภาษาในบางหัวข้อที่มีความซับซ้อน เส้นกราฟของพัฒนาการมักจะไม่ได้เป็นแบบขั้นบันไดหรือพุ่งสูงขึ้นไปเรื่อยๆ แต่กลับมีความคล้ายคลึงกับการเขียนตัวอักษรยู (U) ที่แรกเริ่มผู้เรียนอยู่ในจุดที่สามารถใช้ภาษาในไวยากรณ์เรื่องนั้นได้ดีจนเทียบได้กับเจ้าของภาษา แต่ในระยะต่อมากลับมีการใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยนไปจากมาตรฐานมากขึ้นเรื่อยๆ จนถึงระยะของการทรงตัว หรืออยู่ในจุดที่เป็นฐานของตัวอักษรยู (U) สักระยะหนึ่ง แล้วจึงมีพัฒนาการดีขึ้นอย่างรวดเร็วจนเทียบเท่าเจ้าของภาษา และ Oshita ได้นำทฤษฎีนี้มาปรับใช้กับการเรียนรู้กลุ่มคำกริยา unaccusative ของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยอ้างว่าพัฒนาการของผู้เรียนเหล่านี้จะมีลักษณะเป็นเส้นกราฟรูปตัวยูเช่นเดียวกัน แต่มีแนวโน้มที่พัฒนาการของผู้เรียนจะหยุดอยู่ที่ฐานของตัวยู (U) อันเป็นที่มาของคำว่า “Trap” หรือ “กัปดาห์”

ในชื่อของทฤษฎี ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ยืนยันว่าพัฒนาการของผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษและการสื่อสารเป็นไปตามทฤษฎีดังกล่าว นั่นคือมีแนวโน้มในการใช้กริยา unaccusative ที่ดีและถูกต้องในช่วงปีแรกๆ แต่กลับมีการใช้กริยากรุ่มน้ออย่างผิดๆในชั้นปีที่สูงขึ้น และหากดูพฤติกรรมการใช้คำกริยา unaccusative ในระดับสูงสุดของหลักสูตรนั้นคือชั้นปีที่ 4 (หรือ 5, 6 ในกรณีของนักศึกษาที่เรียนจบซ้ำ) จะเห็นว่าพัฒนาการยังอยู่ในระยะที่ 2 ตามทฤษฎี “กับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” (Unaccusative Trap) ซึ่งถือว่าเป็นอีกหนึ่งก้าวใหญ่ไปข้างหน้าของพัฒนาการทางภาษา ถึงแม้ว่าพฤติกรรมการใช้ภาษาของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาและการสื่อสารของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ไม่ได้บ่งชี้ว่านักศึกษามีพัฒนาการที่ถดถอยลง แต่สิ่งที่ยังไม่สามารถตอบได้ในขณะนี้ก็คือคำถามที่ว่านักศึกษาจะสามารถพัฒนาตนเองหลังจากจบการศึกษาจากหลักสูตรดังกล่าวไปแล้ว ให้เข้าสู่ระยะที่ 3 ซึ่งเป็นระยะที่การเรียนรู้คำกริยา unaccusative สมบูรณ์แบบและเหมือนเจ้าของภาษาได้หรือไม่ หากทำได้ต้องใช้เวลามากขึ้นสักเท่าใด และต้องมีวิธีการเรียนรู้อย่างไรบ้างเพื่อความสำเร็จดังกล่าว

หากมีการศึกษาวิจัยผู้เรียนกลุ่มนี้ในระยะยาวอย่างต่อเนื่องไปอีก และพบว่าในที่สุดแล้วนักศึกษาสามารถเรียนรู้คำกริยา unaccusative ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์เหมือนเจ้าของภาษา ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เข้าเรียนในหลักสูตรหรือในห้องเรียนอีกต่อไปแล้ว ก็จะเป็นการยืนยันความถูกต้องสมมติฐานของทฤษฎี Learnability (Pinker, 1989) ที่บอกว่ามนุษย์มีกลไกที่จะเรียนรู้ภาษาได้เองโดยธรรมชาติหากมีข้อมูลทางภาษา (linguistic input) อย่างเพียงพอ แต่ถ้าพบว่า ถึงเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดแต่นักศึกษาเหล่านี้ยังคงไม่มีพัฒนาการเพิ่มเติม แต่ยังคงหยุดชะงักอยู่ในระยะที่ 2 ตามทฤษฎี “กับดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative” (Unaccusative Trap) ของ Oshita ก็จะเป็นการยืนยันความถูกต้องของทฤษฎี Fundamental Difference Hypothesis (Bley-vroman, 1996) ที่พยากรณ์ว่าการเรียนรู้ภาษาในวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่จะมีผลลัพธ์ที่ไม่เหมือนกัน นั่นคือผู้ที่เริ่มเรียนภาษาตั้งแต่เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์ แต่ผู้ที่เริ่มเรียนภาษาในวัยผู้ใหญ่เช่นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยจะไม่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ในระดับที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

ถึงแม้ว่านักศึกษาในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษและการสื่อสารจะมีพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนที่จะเข้ามาเรียนในหลักสูตรระดับมหาวิทยาลัยอย่างน้อย 6 ปี และหลายคนได้เรียนภาษาอังกฤษมามากกว่า 10 ปีขึ้นไป ซึ่งนับเป็นเวลาที่ค่อนข้างยาวนาน แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้ชี้ชัดว่าถ้าดูจากภาพรวมหรือค่าเฉลี่ยของคะแนนในการทำแบบทดสอบแล้วดูเหมือนว่าว่านักศึกษาในหลักสูตรยังไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้กรุ่มคำกริยา unaccusative ซึ่งผลที่ปรากฏออกมานี้อาจจะทำให้อาจารย์ผู้สอนรู้สึกไม่สบายใจหรือสิ้นหวังกับผลการสอนในช่วงระยะเวลาอย่างน้อยสี่ปี ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากอาจารย์ผู้สอนหรือบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรพิจารณาผลการวิจัยครั้งนี้โดยผ่านทฤษฎีพัฒนาการรูปตัวยู หรือ

U-shaped Development และ ทฤษฎี กับ ดักในการเรียนรู้คำกริยา unaccusative (Unaccusative Trap) ก็จะเข้าใจว่าเป็นจริงแล้วนักศึกษาในหลักสูตรกำลังมีความก้าวหน้าในการเรียน แต่ถึงแม้ว่าจะเป็นความก้าวหน้า นักศึกษาเหล่านี้ก็ยังถือว่าก้าวหน้าไม่ถึงจุดที่สมบูรณ์ (ยังอยู่ในระยะที่ 2) และยังต้องพยายามพัฒนาไปสู่ระยะที่ 3 ซึ่งเป็นระยะที่มีความรู้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา คำถามที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อนักศึกษาเหล่านี้ไม่สามารถพัฒนาไปถึงระยะที่ 3 ภายในช่วงเวลาที่พวกเขาเรียนรู้ในหลักสูตร 4-6 ปีได้ เขายังจะมีโอกาสเรียนและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับคำกริยา unaccusative ไปถึงระยะที่ 3 ได้หรือไม่

จากผลการวิจัยที่ผ่านมาของผู้วิจัยเอง (Thepsura, 1998, 2005) พบว่านักศึกษาไทยหลายคนสามารถเรียนรู้กฎไวยากรณ์ที่ซับซ้อนและลึกซึ้งได้สำเร็จ แต่เป็นกลุ่มที่อยู่ในระดับบัณฑิตศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษอยู่ในประเทศของเจ้าของภาษาเช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งทำให้พวกเขามีโอกาสเข้าถึงข้อมูลทางภาษาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งอาจจะต่างกับนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่มีโอกาสสัมผัสกับภาษาอังกฤษอย่างไม่ต่อเนื่องและไม่สม่ำเสมอ ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้มีพัฒนาการทางภาษาและไวยากรณ์ที่ช้ากว่า งานวิจัยที่ผ่านมา (Thepsura, 1998, 2005) พบว่า แม้กระทั่งกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษที่กำลังเรียนในระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศไทย ก็ยังมีพัฒนาการในการเรียนหลักไวยากรณ์หรือการใช้ภาษาในบางหัวข้อที่ไม่สมบูรณ์ ต่างจากกลุ่มบัณฑิตไทยที่เรียนอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง งานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นบ่งชี้ว่า การรับข้อมูลทางภาษา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษา เพราะฉะนั้นวิธีการสอนใดๆ ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลทางภาษา (linguistic input & intake) ได้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอจะเป็นวิธีการสอนภาษาที่ดีที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- Balcom, P. (1997). Why is this happened? Passive morphology and unaccusativity. *Second Language Research*, 13, 1-9.
- Bley-vroman, R. (1996). Patterns, constructions, and second language acquisition theory. *Paper presented at the University of Hawaii*, January 31, 1996.
- Chomsky, N. (1981). *Lectures on Government and Binding*. Dordrecht: Foris.
- Cook, V. (2001). *Second Language Learning and Language Teaching*. London: Hodder Arnold.
- Han, Z.-H. (1998). *Fossilization: A investigation into advanced L2 learning of a typologically distant language*. Unpublished doctoral dissertation, Birkbeck College, University of London.

- Hirakawa, M. (1999). L2 acquisition of Japanese unaccusative verbs by speakers of English and Chinese. In K. Kanno (Ed.), *The acquisition of Japanese as a second language* (pp. 89-113). Amsterdam: Benjamins.
- Hwang, J.-B. (1997). *Implicit and explicit instruction for the L2 acquisition of English unaccusative verbs*. Unpublished manuscript, University of Oregon at Eugene.
- Kellerman, E. (1985). If at first you do succeed... In S. M. Gass & C. G. Maddens (Eds.), *Input in second language acquisition* (pp. 345-353). Rowley, MA: Newbury House.
- Levin, Beth; Malka Rappaport-Hovav (1994). *Unaccusativity: At the Syntax-Semantics Interface*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Oshita, H. (2001). The Unaccusative Trap in Second Language Acquisition. *Studies in Second Language Acquisition*, 23, 279-304.
- Perlmutter, David M. (1978). "Impersonal passives and the Unaccusative Hypothesis". *Proceedings of the 4th Annual Meeting of the Berkeley Linguistics Society*: 157-189, UC Berkeley.
- Pinker, S. (1989). *Learnability and cognition: The acquisition of argument structure*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Thepsura, S. (1998). *The Acquisition of Lexical Causatives by Thai EFL Learners*. Unpublished master's research paper, Georgetown University, Washington D.C.
- Thepsura, S. (2005). Learnability and The Acquisition of English Lexical Causatives. *Journal of Liberal Arts: Ubon Ratchathani University*, 2-1, 181-208.
- White, L. (2003). *Second Language Acquisition and Universal Grammar*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Yip, V. (1994). Grammatical consciousness-raising and learnability In T. Odlin (Ed.), *Perspectives on pedagogical grammar* (pp. 123-139). Cambridge: Cambridge University Press.